

[Chr. Nielsen.]
udgifter, så her er det også unødvendigt at gå til takstforhøjelse.

Ministeren for offentlige arbejder (Victor Larsen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for de fire gamle partier, som vi jo kalder dem, for overordentlig velvillig behandling af de to af mig fremsatte lovforslag. Jeg finder, der har været udfoldet meget betydelig sagkundskab og indsigt med hensyn til bedømmelsen af disse forslag, som jo udelukkende er af økonomisk art.

Det ærede medlem hr. Malchau spurgte, hvornår takstforhøjelserne under statsbanerne skulle føres ud i livet. Man regner, at takstforhøjelserne for godsets vedkommende skal træde i kraft den 1. maj, hvorimod persontakstforhøjelserne rimeligvis ikke kan træde i kraft før den 15. juni, idet udregningen af alle billetpriserne, indstillingen af billettrykkemaskinerne o. s. v. vil medføre et så stort arbejde, når tingene skal sættes i relation til hinanden og det hele skal udføres nøjagtigt og ligge klart, at man ikke er sikker på, at man kan nå det til 1. juni, men foreløbig har sat 15. juni som grænse.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen ønskede ikke at medvirke til noget af de to lovforslags gennemførelse, og forsåvidt kunne jeg måske have slået mig til tåls med det. Men det ærede medlem tillod sig at fremsætte nogle bemærkninger — jeg benytter udtrykkelig udtrykket „tillod sig“ —, som i og for sig, syntes jeg, var ret opsigtsvækkende. Det ærede medlem sagde, at der var andre veje at gå end takstforhøjelser, og deri har det ærede medlem naturligvis ret; der er f. eks. rationaliseringer, og dem kom det ærede medlem egentlig efter min opfattelse forbavsende kort og hurtigt om ved. Der foregår nemlig for tiden omfattende arbejder indenfor statsbanerne, sat i gang af banernes ledelse selv, og stadigvæk i et stærkere tempo, som betyder rationalisering ikke blot af kontorer, ikke blot på stationerne, men også i allerhøjeste grad på værkstederne. Jeg vil gerne sige om den oplevelse, som det ærede medlem altså har haft i Helsingør for nogle år siden, blev det sagt — jeg lagde udtrykkelig mærke til tidspunktet —, at den oplevelse tror jeg ikke det ærede medlem kunne komme ud for nu. Rationaliseringen foregår nemlig i et sådant tempo, og der tages hånd i hank med tingene på en sådan måde, at jeg er ganske sikker på, det ærede medlem har ganske uret — og jeg sætter min viden op imod det ærede

medlems —, hvis han vil påstå, at noget sådant finder sted i dag.

Dernæst sagde det ærede medlem, at hvis embedsmændene indenfor statsbanerne ville være interesseret i at spare, kunne meget nås, og det ærede medlem forstærkede det oven i købet lidt efter, idet han sagde, at der fandtes jo ingeniører indenfor statsbanerne, som havde studenterkammerater, der skulle hjælpes. Jeg må gøre det ærede medlem opmærksom på, at det er en direkte insinuation; det er en insinuation, som jeg herved på det skarpeste påtaler. Det ærede medlem insinuerer hermed, at disse ingeniører i kraft af deres kammeratskab med tidligere studenterkammerater påfører statsbanerne, altså staten, udgifter, som man ellers ikke ville have. Dette er en insinuation. Jeg må sige, at min opfattelse af embedsmændene — og det gælder ned igennem rækkerne — er den, at man indenfor statsbanerne har et personale, som man kan kalde statsbanefolk, som føler med denne etat, som har kærlighed til denne etat, og som ærgrer sig over, at den giver underskud, hvad jeg har mængder af eksempler på, for øvrigt også fra tiden, før jeg fik med dette at gøre som minister for offentlige arbejder. Det er jo sådan, at enhver kan stille sig op på en perron eller ved et billet hul eller andre steder og overfor statsbanernes personale kritisere togforsinkelser, som vitterligt kan være nederdrægtigt ærgerlige, og så servere den med „det dundrende underskud, I jo giver“. Dette irriterer, dette ærgrer, dette gør det statsbanepersonalet som helhed ualmindeligt ondt at høre, fordi man naturligvis ikke er interesseret i, at den etat, man arbejder i, giver underskud. Men at det ærede medlem påstår, at man ikke gør sin pligt, at man for embedsmændenes vedkommende ikke ønsker at spare med til at spare, og yderligere forstærker det derhen, at der skulle findes ingeniører, som har interesse i at hjælpe kammerater på en sådan måde, at man påfører staten direkte udgifter derved, det vil jeg på det skarpeste påtale. Jeg vil tro, at det ærede medlem gjorde klogt i i anden omgang at trække sine udtalelser herom tilbage.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, at hvis det ærede medlem i kraft af særlig viden har så meget kendskab til de danske statsbaners forhold, at det ærede medlem virkelig, som han påstod her, vil kunne påpege veje, hvorefter dette underskud kan bringes måske endda betydeligt ned, veje, som alle er interesserede i at man betræder,